

dens historiske Udvikling og til dens nuværende Standpunkt, slutter jeg, at vi ere for Artilleriets Vedkommende nærmest ved at komme til en Standsning i denne hæftige Udvikling. Det har jeg udtalt før; Profet er jeg jo ikke, men det er nu min Anstuelse om Tingene, og jeg tør nok vove min Anstuelse i artilleristiske Materier op imod den meget ærede Taler. Hvad det angaar, at Søbefæstningen har kostet overordentlig meget, vil jeg dog bemærke, at Søbefæstningen, som den staar, og som den er bleven udvidet og repareret lige siden dens Opførelse indtil nu, har ikke kostet saa meget, som det oprindeligt var paatænkt, at den skulde koste. Det var oprindeligt paatænkt, at den skulde koste mere end den kom til at koste, fordi der var tænkt paa at bygge et Par Forter endnu. De blev den Gang strøgne, fordi man allerede i 1862 indsaa Nødvendigheden af, at man maatte komme til at bygge ude paa Middelfrunden. Det indsaa kloge Folk, som forstod sig paa Tingene. Man strøg altsaa Pengene for at kunne komme til at bygge derude. Søbefæstningen blev da bygget for langt Mindre end den var beregnet til at koste og for langt Mindre, end der var bevilget dertil af den daværende bevilgende Myndighed, og alligevel, naaget der saaledes har maattet stiftes og lappes paa den for at faae den til nogenlunde at følge med Tidens overordentlig stærke Fremstrid, er den endda ikke kommen til at koste, hvad der den Gang var bevilget. Ja, siges der saa, hvorledes kan det være muligt? Den meget ærede Taler har jeg dog regnet sammen, at i de sidste 10 Aar har Søbefæstningen kostet, jeg ved ikke, hvor mange Millioner! Det kommer af, at den meget ærede Taler sammenblander to Ting, nemlig hvad Søbefæstningen koster, og hvad Kanonerne koste. Men, mine Herrer, Kanoner, og især Kanoner af den Diameter, ere kostbare Værer, og de 6 Kanoner, vi for nogle Aar siden ved Medhjælp af en Politiker i det andet Thing fik anstaffet til Kjøbenhavns Forsvar, og som er en overordentlig stor Forstærkning af Kjøbenhavns Forsvar, repræsenterer, saa vidt jeg nu er i Stand til ud af Hovedet at sige det, to Tre-diede af Værdien af hele Artillerimateriellet derude. Ja, naturligtvis, det er dyrt at købe saadanne Kanoner, men det maa jo til. Naar man vil skyde gennem 16 Tommer Jern, maa man have Kanoner af 14 Tommers Kaliber. Der er Intet at sige efter ved den Ting. Den meget ærede Taler kom dernæst ind paa nogle finansielle Betragtninger, og han kom til det bedrøvelige Resultat, at hvis vi nu vilde følge Regjeringen eller endog blot vedtage det meget reducerede For-

slag til Befæstning, som i dette Dieblis foreligger, vilde vi komme til det skrækelige Dieblis, da Danmark kom til at have et Deficit paa sit Budget. Jeg beder de Herrer om at tænke dem det Tilfælde, at en Mand — lad os blot sige i 6—7 Aar — systematisk undlod at købe nye Klæder til sig selv, til sin Kone og sine Børn, systematisk undlod at holde sit Bohave vedlige eller, hvis han var Huseier, systematisk lod sit Hus forfalde paa Tag og Sag, saa gad jeg egentlig vide, om han ikke derved vilde omfider komme i den Situation, at de Penge, som han i Løbet af 6—7 Aar havde sparet paa disse Maader, vilde han blive nødsaget til en Gang at begynde at bruge af, om han ikke vilde paa denne Maade komme til det Resultat, som for ham paa en vis Maade vilde være ligesaa sorgeligt som det tilsvarende for Staten, at et enkelt Aar vilde hans løbende Indtægter ikke slaa til for at dække hans Udgifter, fordi han havde huller at dække fra de foregaaende Aar. Jeg skjønner ikke rettere, end at naar man har samlet et halvt Hundrede Millioner Kr. op i Statskassen — og der er vistnok samlet endnu Mere op — af Indtægter, som oprindeligt vare bevilgede til at dække Statens løbende Udgifter, og man saa skal til at have en stor Udgift og dertil kun forlanger en Del af den opsamlede Sum, saa er der ikke deri noget finansielt saa overordentlig Forstrækkende eller Nædsels'ndgydende, som den hvidærede Taler syntes at mene. Sagen er nok egentlig den, at vi i en hel Del Aar have givet for Lidt ud, hvilket ogsaa kan være en slet Økonomi, og at vi som Følge deraf nu blive nødt til at give noget Mere ud, end vi ere vant til.

Jeg kommer nu til den hvidærede Talers Hovedgrund imod Kjøbenhavns Befæstning. Det var den, at han ved at vende og dreie lidt paa en et Par Aar gammel Betænkning fik ud, at Udvalget og den Side her i Salen, som Udvalget repræsenterer, saae med lønlige Blikke efter en Udvikling af vort Hærvæsen i Retning af en staaende Hær. Jeg kan forsikre det meget ærede Medlem — han kan tro mig paa mit Ord — at der er ikke et Menneske i hele Landet, der tænker paa at oprette eller gaa over til en staaende Hær. Der er ikke een Dødelig, som tænker derpaa, og der er Ingen, som har tænkt derpaa i de sidste 80 Aar. Naar vi den Gang i Udvalget talte om en „staaende Hær“, var det, fordi det blev gjort gjældende mod Kjøbenhavns Befæstning, at Armeens nuværende Organisation ikke tillod at holde tilstrækkelig stærke Garnisoner. Saa sagde vi: ja, det kan jo være, vi tro det ikke, vi tro ikke, at det af Hensyn til Kjøbenhavns Befæstning bliver